

Wheels

Oonk maakt met City on Wheels een Mixed Reality-duet tussen twee gelijkwaardige spelers. De voorstelling is een proces van emancipatie en animatie van een object dat de toeschouwer voornamelijk kent als medisch hulpmiddel ter bevordering van mobiliteit. Ze breekt met de wederzijdse afhankelijkheid tussen 'gebruiker' en object. De geanimeerde rolstoel emancipeert daarmee in zekere zin ook haar 'gebruiker'.

Het begint in het voorportaal, waar het publiek kennis maakt met de rolstoel die haar metgezel voor de rest van de voorstelling is. Gestript van overbodige zaken, kleurrijk beschilderd en tot sieraad gemaakt, behoudt het toch altijd die connotatie van immobiliteit. De toeschouwer gaat zitten, wellicht wat ongemakkelijk en zelfbewust en rijdt zichzelf naar binnen. Hier ligt een Virtual Reality bril op hen te wachten...

Wat volgt is een *Mixed Reality* performance, waarin de virtuele en fysieke wereld elkaar aanvullen. Een Mixed Reality omgeving is een omgeving waarin objecten en stimuli uit de echte en de virtuele wereld samen in één enkele waarneming worden gepresenteerd. Dat wil zeggen dat wanneer een toeschouwer tegelijkertijd echte en virtuele signalen waarneemt, vaak via verschillende zintuigen, die gebruiker een gemengde realiteit ervaart.

Je ziet en voelt je rolstoel als ankerpunt in dit virtuele landschap. Het staat je vrij om rond te kijken en daarbij je rolstoel als hulpmiddel in te zetten. Oonk speelt daarbij met de mobiliteit die een rolstoel biedt in combinatie met de mogelijkheden van 360 graden cameravoering. Zo plaatst ze de toeschouwer in het epicentrum van de esthetische ervaring en de vraagstukken die dat opwerpt. De rolstoel helpt je in dit geval om rond te kijken. Je bent zowel begrensd als onbegrensd in je beleving. Voor je ogen speelt het duet zich af, boven je hoofd zie je de wolkenlucht. Als toeschouwer ervaar je de ruimte die je om je heen ziet en bepaal jij waar je de blik op richt.

Het duet start met een beeld waarin danser en rolstoel met elkaar versmolten lijken. Wie draagt nu wie? Beiden vinden ondersteuning in elkaar, waarna een voorzichtige ontdekkingstocht door de ruimte begint. De rolstoel ondersteunt de mens in het verkennen van de wereld om haar heen. Tot de mens zich los maakt en zelf haar weg vindt.

Dit leidt tot de realisatie van de onlosmakelijke verbondenheid met het object. Het verzet tegen deze afhankelijkheid wordt vormgegeven door controle uit te oefenen. De danser bepaalt de route en de regels. Het object gehoorzaamt, volledig afhankelijk van het elastiek dat hen verbindt. Tot het object en haar danspartner rond elkaar heen slingeren, alsof je een goede vriend bij de polsen vast pakt en in wederzijds vertrouwen rond elkaar slingert. Controle maakt plaats voor gelijkwaardige samenwerking tussen twee danspartners. Er zit schoonheid en vertedering in deze symbiotische bewegingstaal. Je ziet een duet van aantrekken en afstoten, waarin danser en object van elkaars beweging afhankelijk en daarmee aan elkaar gewaagd zijn. De epiloog van deze voorstelling geeft een extra dimensie aan de rolstoel als autonoom geanimeerd object. De grenzen van realiteit worden opgerekt en we sluiten af in een droomtoestand.

Vanaf het begin wordt de associatie van de rolstoel als hulpmiddel ingezet om de toeschouwer bewust te maken van de lading van het object. Er zit een wrange dualiteit in het plaatsnemen in en het gebruik maken van een voorwerp dat wordt gebruikt door mensen met een beperkte mobiliteit, die vaak aan ongekozen dat voorwerp verbonden zijn. Maar door er zelf geen moment in te zitten herdefinieert Oonk de relatie tussen mens en mechaniek.

Oonk maakt met *Wheels* een geëngageerde voorstelling waarin ze een unieke kunstzinnige vertaalslag heeft gevonden voor vraagstukken rond inclusie, die haar in haar werk bezighouden. Zij ziet inclusie niet alleen als maatschappelijke opdracht, maar juist ook als artistiek uitgangspunt. Het hulpmiddel is verheven tot kunstobject. De emancipatie van de rolstoel en voor één moment van de toeschouwer als haar gebruiker voelt als een bevrijding.

Floor Cremers
Amsterdam | Mei 2021

Wheels

*With the performance **Wheels**, Oonk creates a mixed reality duet between two equal players. The performance is a process of emancipation and animation of an object that the viewer knows primarily as a medical device to assist its user in mobility. She deals with questions around mutual dependence between user and object. The animated wheelchair thus emancipates in a certain way both its 'user' as well the object itself.*

It already begins in the foyer, where the audience gets to know the wheelchair, her companion for the rest of the performance. Stripped of superfluous things, colorfully painted, made into a piece of jewelry, it always retains that connotation of immobility. The spectator sits down, perhaps somewhat uncomfortably and self-consciously, and wheels itself inside, where a pair of Virtual Reality glasses awaits them...

What follows is a Mixed Reality performance, in which the virtual and physical worlds complement each other. A Mixed Reality environment is an environment in which objects and stimuli from the real and virtual worlds are presented together in a single experience. Mixed reality happens when a viewer perceives real and virtual stimuli simultaneously, often through different senses.

You see and feel your wheelchair as an anchor point in this virtual landscape. You are free to look around and use your wheelchair as a tool. In doing so, Oonk plays with the mobility that a wheelchair offers combined with the possibilities of 360-degree camera view and places the viewer at the epicenter of the aesthetic experience and the issues it raises. In this case, the wheelchair helps you to look around. You are both bound and unbound in your experience. Before your eyes the duet plays out, above your head you see the clouds. As a spectator, you experience the space you see around you and you decide where to direct your gaze.

The duet starts with an image in which dancer and wheelchair seem fused together. Who is carrying whom now? Both find support in each other, after which a careful voyage of discovery through space begins. The wheelchair supports the human being in exploring the world around her. Until the person detaches herself and finds her own way.

What follows is the realization of the inseparable connection with the object. The resistance to this dependence is shaped by exercising control. The dancer determines the route and the rules. The object obeys, completely dependent on the elastic band that connects them. Until the object and her dance partner swing around each other, as if you grab a good friend by the wrists and swing around each other in mutual trust. Control gives way to equal collaboration between two dance partners. There is beauty and endearment in this symbiotic language of movements. You see a duet of attraction and retraction, in which dancer and object depend on each other's movement and are therefore evenly matched. The epilogue of this performance gives an extra dimension to the wheelchair as an autonomous animated object. The boundaries of reality are stretched, and we conclude in a dream state.

From the beginning, the association of the wheelchair is used as a tool to make the viewer aware of the object's charge. There is a wry duality in sitting in and using an object used by people with limited mobility, who are often confined to that wheelchair. But by not spending a moment in it herself, Oonk redefines the relationship between (wo)man and machine.

With *Wheels*, Oonk creates a socially engaged performance in which she has found a unique artistic practice for questions around inclusion, which interest her in her daily practice. She sees promoting inclusion not only as a societal mission, but also as an artistic starting point. The tool is elevated to a work of art. The emancipation of the wheelchair and for a moment of the spectator, as its user, feels like a liberation.

Floor Cremers
Amsterdam | May 2021